

Ürəyim Ağrayır

Anar

© Anar. Əsərləri 2003.

Vallah, heç bilmirəm nədən danışıım ki, mənım qoca rıyazıyyat müəllımım demışkən, işın içındən iş çıxmasın. Yaxşı, qoy qudamgılə getməyımı və qudalarımıla, həm də gəlinimlə, eləcə də onun bacısı və qardaşıyla tanış olmağımı sizə nəql eləyım. Bəli, bir gün oğlum dirədi iki ayağını bir başmağa ki, gərək mən səni gəzdiyim qıznan tanış eləyəm və həm də ki, onun ata-anasıyla, odur ki, gərək bəs onlara qonaq gedək. Nə qədər elədimsə də ki, əşi, nə vacib olub, dedi yox ki, yox. Və mən ən nəhayətdə aman-zaman bircə oğlumun könlünü sındırmaq istəmədim və doğrusu, elə özüm də gələcək gəlinimi görməyə maraqlanırdım. Və odur ki, təyin elədim bir gün qudamgılə qonaq getməyə və oğlum da bu bərədə onlara xəbər çatdırdı. Özüm qəsdən elə bir gün təyin eləmişdim ki, maaşımı aldığıım gün olsun. Məqsədim də bu idi ki, gəlinimə, yainki onun kiçik qardaşına, ya özünənən balaca bacısına, yaxud da elə bəlkəm, ata-anasına qabiliyyətli bir hədiyyə alım və beləliklə də təzə qohumların yanında nə oğlum başıaşağı olsun, nə də ki, mənım üzüm qara.

Deyir əyyamda düşər şənbəyə novruz. Gətirdi maaş aldığıım gün də düşdü şənbəyə. Nə olar, şənbə daha yaxşı. Bəli, oğlum xəbər elədi ki, sabah sizə gəlirik. Bazar günü axşamtərəfi çıxdım eyvana, əyləşdim, bir az qəzetə-zada baxdım, üç-dörd stəkan pürrengi çay içdim, sonra da durub təzə köynəyimi ütələdim, geyindim, kostyumumu da geyindim və təxminən belə saat altı olardı, çağırdım oğlumı ki, yavaş-yavaş yola düzələk. Evdən belə tez çıxmağımızın səbəbi güman ki, sizə aydıındır. Mağazalar bağlanmamış bir yaxşı şey almaq fikrində idim ki, həmin şeyi aparaq təzə qohumlarımıza hədiyyə.

Yolda oğlum elə hey gəzdiyi qızı və onun ailəsini tərifləyirdi. Ay belə yaxşı adamlardır, axsıranda üç dəfə üzr istəyirlər, ayaqlarını beş dəfə silməmiş otağa girmirlər, da nə bilim nə! Mən də lap sevinirdim. Vallah, mənım dünyada elə bircə sevincim varsa, o da oğlumdur. Min əzabını çəkmişəm. Anasız uşaq böyütmək asan iş deyil. Anası rəhmətə gedəndə yazıq uşağın heç bir yaşı olmazdı. İndi maşallah, bir gör nə boydadır. Boy-buxun... üzdən çox xoşsifətdir. Ali məktəbi bildir qurtardı. İndi altı aydır ki, injinar işləyir. Məvacibi də özünə çatır. Bir az da canına cəfa bassa, ailə də dolandıra bilər. İndi də ki, göylünə yatan qız tapıb, qoy evlənsin. Allah xeyir versin. Atanın arzuladığı nə olar? Evladının xoş gününü, xoş yaşayışı... İndi ki, xoşuna gəlib, göylü sevib, xoşbəxt olsunlar. Bu fikirlərlə gəlib mağazaya çatdıq, gördüm bağlıdır. Yazısına baxıb barmağımı dişlədim. “Ey dili-qafil,”—dedim,—fikrin hardaydı, huşun qaçıb? Axı bu gün bazardır. Mağazalar iki

saat tez bağlanır. Lənətə gələsən kor şeytan, gərək gələcək qohumların evinə əliboş gedək. Bu heç yaxşı olmadı.

—Bura bax, oğlum,—dedim,—bəlkə səfərimizi təxirə salaq.

Cavab verdi ki, yaxşı çıxmaz, çünki iki gün əvvəldən xəbər eləyiblər və qızın anası da “Mudrost çudaka ili Jan Jak Russo” adlı bir piroq bişirib və hamısı da əməllicə hazırlaşblar və məni gözləyirlər. Və qızın anası həm də əlavə edib ki, əgər bu gün gəlməsəniz, piroq qıvcıqırar və odur ki, mütləq getməliyik. Bu sözlərdən mən lap oldum pərişan və həm də çox pərt oldum. Ondan ötəri ki, əli ətəyindən uzun getməli olurduq. Nə isə, oğlum darta-darta apardı məni.

İzdihamlı bir küçəyə çıxdıq və oğlum dedi ki, bu elə həmin onların küçəsidir və bax odur, onların dəhlizi də. Elə dəhlizlərinə olsa-olsa beş-on addım qalmışdı ki, baxdım divarın dibində qəribə bir şey görünür. Hava qaralmaq üzrə idi və gözüm də pis gördüyümdən əvvəl seçə bilmədim ki, bu adamdı, yəni başqa bir şeydi. Və adam deyildisə də nə idi? Doğrudur, rəngi boz idi, amma ki, daş ola bilməzdi, o səbəbdən ki, çox böyük idi və güman eləmək olmaz ki, şəhərin belə mərkəz küçəsində bu boyda daşı qoysunlar qalsın. Yavuş gəlib gördüm ki, bu bir dilənçi arvadı. Bürünüb köhnə bozarmış çarşaba. Elə büzüşüb, elə büzüşüb və çarşaba da elə bürünüb ki, heç üzü də görünmür və bunun zənən cinsindən olduğu tək bir çarşabından bilinir.

Görünür, xəzri bu biçarəni bir günə salıb ki, elə üşüdüb ki, o da öz əsas peşəsini, yəni ki, dilənməyi yadından çıxarıb və heç kəsdən də heç bir şey istəmirdi. Və çarşabına da elə bərk-bərk bürünmüşdü ki, guya bu nimdaş çarşabın bir istisi var. Arvad, başını, üzünü, bütən vücudunu çarşab altında elə yaman gizlətmışdi ki, heç barmağının ucu da çıxmırdı bayıra və elə də hərəkətsiz idi ki, doğrudan da, bunu daş bilmək olardı. Amma külək bərkidikcə o daha da büzüşürdü və məlum olurdu ki, çarşabın altındakı daş deyil, insandır və həm də canlı insandır.

Mən buna pul vermək fikrinə düşdüm və bu məqsədlə də əlimi saldım cibimə. Əmma ki, bütən xırda pullarım qalmışdı o biri şalvarımın cibində və bu şalvarımın cibində isə hədiyyə almaq üçün götürdüyüm bir şax əllilikdən savayı bir qara köpük də tapılmadı. Mən də ki, allah şahiddir o varlı şəxslərdən deyiləm ki, hər tində dilənçiyə bir əllilik bəxşis eləyəm. Əslin istəsən heç varlı adamların içində də, hələ əllilik demirəm, heç onluq da yolçuya paylayana rast gəlməmişəm. Və bu da əlbəttə haqdı. Adam yolçuya onluq bağışlasa, bəs onda daha hörmətli bir adamın evinə qonaq gedəndə ona neçəlik hədiyyə alıb aparsın gərək? Məsələn, uzağa niyə gedək? Heç insafdı ki, mən indi qonaq getdiyim adamlara, yəni ki, canım-ciyərim bircə oğlumun canı-ciyəri olan adamlara əlli manatlıq hədiyyə almaq istədiyim bir halda heç tanımadığım bir dilənçini də layiq görüm həmin məbləğə? Yox, əlbəttə, yox! Və mən dilənçinin yanından düz keçdim və heç vicdan əzabı da çəkmədim, ona görə ki, bu dilənçi heç istəmirdi də bir şey məndən. Əgər o istəsəydi və mən verməsəydim, bəlkə onda bir narahatlıq duyardım. Amma yenə də özümü təmamən

sakit eləmək üçün müraciət etdim oğluma: Adə! Xırdan yoxdur ki? Oğlum fikirli halda başını buladı, amma mən əmin idim ki, o, heç mən dediyimi eşitmədi də, çünki bu dəmdə onun fikri tamamilə ayrı bir yerdə idi və indi o yaşayırdı başqa bir aləmdə. Dəhlizə çatanda mən döndüm bir də dala baxdım və gördüm ki, bir nəfər milis dürtmələyə-dürtmələyə qarını qovur ki, bu küçədə dilənmək olmaz. Bir istədim dönəm, deyəm ki, yazıqdır, dəymə, o heç ağzın açıb dinmir, sora fikirləşdim ki, nə işimə?

Bu milis tayfasıyla iş açmaq cəncəldir. Bir də görürsən tutdu mənim də yaxamdan ki, gedək uçaştaka. Bu bir məxluqdur ki, dinin-məzhəbin bilmək olmaz. Oğlum məni fikirlərimdən ayırıb darddı yuxarı pilləkənlərinən. Mən yenə dedim:

—Ay Fərhad, axı yaxşı deyil əliboş getmək. Gəl qayıdaq, sabah bir şey alıb gələrik.

Amma Fərhad qoymadı ki, qoymadı. Darddı məni düz üçüncü mərtəbəyə. Qapının zəngini basdı.

Mən bir də dedim:—Vallah, heç yaxşı olmadı. Biabırçılıqdır.

Sözümü qurtarmamışdım ki, qapı açıldı, kök bir arvad, deyəsən qızın anası idi, qapıya çıxdı və bizi görcək çıxırdı:

—Oho, Farik, privet. Skolko let, skolko zim. Eto tvoy otets?

Mən əvvəl duruxub qaldım. Gördüm ki, arvadın qaş-gözü qaradır. Dedim, bəlkə məni ayrı millət bilib. Azərbaycanlı olduğumu bildirməkçün dedim:

—Xoş gördük.

Dedi:

—Pirvet! Pirvet! Zaxadi!

İçəri girdik. O biri otaqdan bir kişi gəldi. Deyəsən, kök arvadın əri idi. Arvad dedi:

—Paznakomsa Mikael, eta ates Farik.

Və Mikael deyilən mənə yanaşıb əl verdi:—Mı oçen rad—dedi—Kak delo?

Mən yaxşı başa düşmədim və odur ki, gülünc vəziyyətə düşməmək üçün onun bu sualını cavabsız qoymağı daha münasib bildim. Bizi otağa dəvət elədilər. Yenə də urus dilində. Təəccüb məni bürümüşdü. Yəni ki, bu mənimçün təzə bir məsələ deyildi. Mən çox gözəl bilirdim ki, bir çox mədəni ailələrdə başqa dildə danışmaq dəbdir, ələlxüsus da belə ailələrin gəncləri üçün öz dillərini bilmək mandır. Bilirdim ki, bəzi ailələrdə cavan oğlanlar öz ana dillərində yeddimərtəbə küçə söyüşündən qeyri heç bir söz bilmirlər və cavan qızlara isə söyüş söymək əyib və yaraşmayan bir iş olduğundan öz dillərini öyrənməyə də heç bir ehtiyac qalmır və bu səbəbdən də işi-şayət təsadüfən bir yerdə, məsəlçün azərbaycanca şer oxunduğun eşidəndə bu onlara Afrika meşələrində yaşayan buşmenlərin dili qədər əcaib gəlir və onlar qulaqlarını tutub qaçirlar. Bəli, bunlar hamısı öz yerində,

bunların heç biri mənim üçün təzə xəbər deyil. Mənə ən çox təəccüb gətirən bu idi ki, Fərhad da bu işə zərrə qədər təəccüblənmədi. Və indiyə qədər danışmışdı mənə təzə qohumların hər işindən, ta taxtabitilərinin sayına qədər demişdi, amma bu xüsusiyyətlərindən heç bir şey deməmişdi. Hələ bu sənə peşkəş, ona nə deyirsən ki, Fərhad özü də bunlardan bunlar kimi qırıldadırdı. Bir istədim qurumsağın qulağından tutub şilləni çəkimi üzünə, sonra öz-özümə dedim ki, ay axmaq, neynəyirsən, başına at təpməyib ki? Hə, sözün qıyası, əyləşdik otaqda. Otaqları çox bər-bəzəkli idi. Da nə sayım, bütün mədəni ailələrdə olması vacib olan şeylər burda cəm olmuşdu. Televizor, radio, yumşaq mebel, royal və i.a.

Az sonra qızın (gəlinimi deyirəm) özündən balaca bacısı və qardaşı otağa keçdilər. Məni görüb təəccüblə üzümə baxdılar.

Sonra qız şalvarımın balağına baxdı və barmağıyla qardaşına da göstərdi və o da baxdı mənim şalvarımın balağına və hər ikisi bərkdən qəhqəhə çəkib güldülər. Atası da bunların gülməklərini görüb oturduğu yerdən durub gəldi və mənim şalvarımın balağına baxıb qəhqəhə çəkdi, xeyli güldü və bir qədər sakitləşəndən sonra qışqırdı: Lyalya, Lyalya (arvadının adı Leyla idi) ti tolko basmatri qaqoy şiroki bryuk, pryama klyoş, mojno Meriçka yubka delat.

Və arvadı da mənim şalvarıma baxıb qəh-qəhə çəkdi və xeyli gülüb sakitləşə bilmədi. Gördüm Fərhad başını salıb aşağı, qıpqırmızı qızarıb və elə bir haldadır ki, çırtma vursan qanı damar. Və mən indi başa düşdüm ki, Fərhad nə üçün köhnə genbalaq şalvarını verib daraldırmış onların balaqlarını. Deyən elə Mikael də Fərhadın pərtliyini hiss elədi və söhbəti dəyişmək məqsədilə dedi:

—A qde Meriçka, Alik pazavi Meriçka.

Meri mənim gəlinimin adı idi. Bu ad mənə yaxşı tanış idi. Eşqdən yuxusuz gecələr Fərhad həmin bu adı təkrar edərdi öz-özünə yüz kərə, min kərə. Və məni də yatmağa qoymurdu. Qoymurdu ki, eşq sözünü çoxdan yaddan çıxarmış sinni kişi rahatlınsın. Baş-beynim gedirdi: Meri, Meri, Meri...

Doğrusu, mən də oğlumun bu Merisini görməyə çox darıxırdım. Axı necə olsa aman-zaman bircə oğlumun həyatı bağlanacaq adam elə bu Meridi ki, var. Və indi də Merinin görünməməsi, yubanması həm tükəndirirdi mənim səbrimi və həm də mənə bir az xoş gəlirdi. Öz-özümə deyirdim gör nə həyalı qızıdır, yaş ötüb iyirmi beşi, necə deyərlər, əli təhsilli həkim babadır, hədd-buluğa çatmış bir şəxsdir, amma yenə də görünür gələcək qayınatasının yanına çıxmaqdan bir az çəkinir. Necə olsa cavandır da! Taxsır məndədir. Nə vacib idi gəlmək.

Elə bu vaxt Alik qaça-qaça gəldi dedi ki, Meri gəlmir, radionun qabağında oturub əntiqə bir caz tutub və qulaq asır. Mikael dedi ki, get de Fərikən atası gəlib. Alik getdi və bir az

sonra o biri otaqdan bir səs eşidildi ki, həmin səs yayıldı Fərhadın ürəyinə necə bir incə musiqi nəğməsi və Fərhadın üzü güldü və mən də bundan qandım ki, bu səs həmin onun istəklisinin səsidir. Meri çığırırdı ki, “Xoroşo da, slişala da, konçitsa pridu da. Dayte sluşat, ne ubequt je oni.”

Mən fikir verdim ki, Meri də balaca bacısı və qardaşı kimi urusca səlis danışır, atası, anası kimi yox.

Fərhadan soruşdum ki, bu caz deyilən nə şeydir ki, ondan ayrılmaq olmur. Bu sözümə yenidən hamı qaqqıldadı və hiss elədim ki, Fərhad da xeyli pərt oldu, baxma ki, gülümsədi və heç bir cavab vermədi və durub o biri otağa istəklisinin yanına keçdi.

Gətirib çay qoydular, növ-növ mürəbbələr, qənfetlər, şakaladlar düzdülər. Arvad dadlı bir piroq gətirdi qoydu stolun üstünə və dedi ki: Spesalno dlya vam priqotovil. Və əri də dedi ki, ay malades, şikarni piroq.

Yeyib içməyə başladım. Piroq doğrudan da çox dadlı idi. Amma ki, danışmağa söz tapmırdım. Fərhad o qədər danışmışdı ki, mənə təzə qohumlarımdan mədəniyyətimdən və indi mən qorxurdum ağzımı açıb bir söz deməyə ki, səhv eləyərdəm və hamı mənə gülür, necə ki, bayaq. Bir “caz” sözünü bilmədim, üzümə belə güldülər, hələ dalımca necə şəbədəyə qoyub ələ salacaqlar. Dinməz otursam məsləhətdir. Dinməz iki stəkan çay içdik. O “caz” deyilən nə idisə görürük ki, qurtardı, çünki Meri yanında da Fərhad bu otağa gəldilər. Merinin gözəlliyinə söz yox idi. Doğrudur, saçının burumu, həm də geyimi mənim xoşuma gəlmədi. Amma ki, bunlar hamısı boş şeylərdir. Saçuvu belə burmazsan, belə burarsan, olar yaxşı. Paltar da ki, istəyirsən belə tikdirməzsən, belə tikdirərsən. Bir də axı nə olsun mənim xoşum gəlmir. Mən köhnə adamam və moddan-zaddan da yaxşı başım çıxmır. Bəlkəm elə saçın nə qədər gödək olsa, o qədər yaxşıdır, baş ağrın da az olar.

Bir də lap düzü mənimçün heç gözəllik də əsas deyil. Hamı gözəl olmaz ki! Əsas odur ki, ağıllı olsun, xasiyyəti yaxşı olsun, qanacağı-qabiliyyəti olsun. Bu sarıdan da, yəni qanacaq-qabiliyyəti, mədəniyyəti deyirəm, Fərhad mənim başımı elə doldurmuşdu ki, mən lap əmin idim: gəlinim mərifət, ədəb-ərkan dağarcığıdır və mədəniyyətə heykəl qoyulsa, gərək onun və ailəsinin heykəlini qoysunlar. Hə, hər neysə axır ki, Merini gördük. Qız mənə ağuzucu bir salam verib özün divana yıxdı və fit çalmağa başladı. Sonra da: Ma, mne piroq,—deyə çağırırdı.

Dilim dinc durmadı, dedim:

—Qızım, dur özün götür də, sən ananın cavansan.

Meri təəccüblə mənə baxdı və dedi:—Çto?—Deyəsən qız yaxşı başa düşməmişdi. Fərhad könülsüz tərcümə etdi və bu zaman qız ürəkdən bir: Püff!—eləyib üzünü o biri tərəfə çevirdi və fit çalmağa başladı. Mən dediyimə peşman oldum, amma insafən atası da mənim sözümə haqq verdi:

—Vı prav—dedi—Lyalya ix zabalaval.

Meri bu sözləri qəbul elədi, tam bir etinadsızlıqla və lakin birdən ilan vurmuş kimi sıçradı və cəld radiocihazın üstünə cumdu:

—Çut ne zabıla,—dedi,—konsert.—Bir əcnəbi adı çəkdi ki, əməlli tanımadım.

Dərhal bacısı-qardaşı onun yanına qaçdılar və sevinclə attanıb-düşdülər və həmin adı təkrar edib:

—Ura! Ura!—deyə qışqırırdılar.

Radionu yandırır hər üçü qayıtdı və əyləşdi divanda və böyük bir maraqla gözləməyə başladılar. Amma görünür, Meri vaxtı çaşdırmışdı, çünki bu dəm radiodan muğamat səsi gəlirdi, özü də Zülfü oxuyurdu.

Meri qaşlarını çatdı, sonra da nə isə düşdü yadına:

—Ax da, çerez ças,—dedi.—Ya zabıla, ved u nas zdes bakinskoye vremya,—və radionun üstünə cumdu söndürməkçün. Mən çoxdandı Zülfünü eşitməmişdim. Odur ki, böyük həvəs və ləzzətlə qulaq asmağa hazırlaşmışdım. Və görəndə ki, bu ləzzəti əlimdən alırlar, yalvardım:

—Qızım, keçirmə,—və başa düşsün deyə əlimlə işarə etdim.

Meri çiyinlərini çəkdi, geri qayıtdı, divanda oturdu və dedi:

—Ne panimayu, kak mojno sluşat takoye mıçaniye.

Və sonra eşitdim ki, Fərhad Meriyə döndü:

—Ya ne znayu, çto s nim, vabşe on toje prezirayet muğamı.

Bu ağ yalandan qan vurdu beynimə. Amma yenə də özümü saxladım. Muğamatın kədər və möhnət dolu aləminə dolmağa başladım. Bir də gördüm Meri durdu.

—Nu znayex, Farik, ya dalşe ne v silax terpet eto—və o biri otağa keçdi. Bacısı, qardaşı da dalıycan. Az sonra Leyla:

—Prastite mine,—deyib otaqdan çıxdı və ən nəhayətdə Mikael də bir bəhanəylə sürüşdü otaqdan.

Otaqda bir mən qaldım və bir də Fərhad. Fərhad demə bayaqdan məndən yığıbmış və indi tökdü hamısını üstümə.

—Dur gedək,—dedi,—biabır olduq, elə gərək mədəniyyətsizliyimizi burda göstərəydik? Özünü niyə belə aparırsan, belə niyə danışırsan. Yaxşı olar ki, desinlər oğlunun forsuna bax, atasının mədəniyyətinə, savadına, qanacağına bax! Dur gedək heç olmasa bu biabırçılıq qurtarsın.

Dedim:

—Kəs səsüvü, köpəy oğlun qoduğu. Sən öləsən, Zülfü “Şur” təsnifini qurtarmayınca buradan çölə ayaq basan kişi deyil.

Fərhad gördü ki, yox qırımım ayırdı. Da söz demədi. O da keçdi öz istəklisinin yanına. Beləliklə də mən lap tək qaldım. Hə, bir də Zülfünün yanıqlı səsi. Sən öləsən, ömrümdə muğamata belə ləzzətlə qulaq asmamışdım. Hərdənbir ev yiyələri gah o qapını, gah bu qapını açıb otağa boylanırdılar. Bilmirəm da nəyi yoxlayırdılar, muğamatın qurtarıb-qurtarmadığını, yoxsa ki, mən getmişəm, ya yox? Axırda Fərhad içəri girdi dedi: —Əşi, söndür bunu da. Bütün evi bu otaqdan didərgin salmışan.

Elə bu dəmdə muğamat qurtardı və radio dedi:

—Xosome Baku.

Dedim:

—Hə, indi söndürə bilərsən. Çağır qohum-qardaşuvu gəlsinlər, görüşək gedək.

Mikael, sonra arvadı, nəhayət iki qızı və bir oğlu gəldilər, görüşdük.

Mikael dedi:

—İnaqda zaxadite.

Meri dedi:

—Hm, da.

Arvadı dedi:

—Pirvet.

Oğul da başın yellədi və dedi:

—Poka.

Və bircə kiçik qızı heç nə demədi və mənim şalvarımın balaqlarına baxıb bir də qaqqıldadı.

Mən də bütün fikrimi cəmləyib dedim:

—Do svidaniya.

Hamı böyük bir ruh yüksəkliyi ilə dedi:

—Do svidaniya, do svidaniya,—və uzun zaman qapıdan ardımızca baxdılar.

Küçəyə çıxanda Fərhad soruşdu:

—Nu kak?

Da təəccüb eləmədim. Dedim ki, lap əsl sənə layiq adamlardı, xoşbəxt olun və artıq bir şey demədim. Onu orada buraxdım və izdihamlı küçədən qaranlıq dar bir döngəyə çıxdım.

Bu gün gördüyüm şeylər haqda düşünə-düşünə gedirdim ki, bir də gördüm kimsə lap ayağımın altında zarıdı:

—Ay bala, qurbanın olum, qabağında ölüm sənin, görüm səni heç vədə neynim, necə eləyim deməyəsən, yazığın gəlsin, qurban olum, allah sənə uzun ömür versin, möhtac qalmayasan, zaval görməyəsən, qurbanın ollam, ay bala.

Diksindim. Dönüb baxdım. Çarşabından tanıdım. Bu bayaq həmin gur, yaraşlı küçədə büzüşüb üşüyən dilənçi idi. Oradan milis qovduğundan gəlib oturmuşdu bu dar qaranlıq dalanda, bilə-bilə ki, ayda-ildə bir adam keçmir bu dalandan.

Nədənsə həmin dəqiqədə qıçımın yandığını hiss etdim və elə o saat da anladım ki, qıçımı yandıran cibimdəki əllilikdir. Çıxarıb əlliliyi arvada uzatdım. Qaranlıqda seçə bilmədi, sonra da gözlərinə inanmadı və ən nəhayətdə pulu öpdü. Gözlərində bir ifadə vardı ki, ah, nə deyim?.. Onu bilirəm ki, əlli beş yaşına yaraşmayan bir çevikliklə qaçdım o yerdən uzağa.

Nə isə... heç bilmirəm bunu niyə sizə danışdım. Bilmirəm bu gün nə olubdur mənə. Baş-ayaq vururam. Özümü də yaman pis hiss eləyirəm. Ürəyim ağrayır.

1958

Veb direktor: Betti Bleyer

Mətni yığdı: Səkinə İsgəndərova

Veb üçün hazırladı: Ülviyyə Məmmədova

AZERİ.org qoyuldu: avqust, 2004